

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsk. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57^a 2555 TD 's-Gravenhage Tel. 070-684541

Secretariaat: Talinglaan 21 2566 VN 's-Gravenhage Tel. 070- 634101

Nummer 11

Esoterische Kring.
10 juli 1978

Harmonie en disharmonie

Ook ditmaal zult u het zonder uw gebruikelijke inleider moeten doen. Van de gastspreker van vanavond kan ik zijn eigenlijke kwaliteiten niet omschrijven, terwijl zijn onderwerp zeer waarschijnlijk zal zijn: harmonie kontra disharmonie, althans zo zou ik het vertalen.

Ik zal proberen om enkele gegevens - uit de gedachtenwisseling die ik met hem had - op mijn eigen wijze weer te geven.

Wanneer we kijken naar de kosmos als zodanig dan is de kosmos een harmoniemodel, d.w.z. dat alles in zuivere overeenstemming met elkaar verloopt. Alle krachten balanceren elkaar uit. Er is een permanente evenwichtigheid. Er is een voortdurende afgerondheid. Er zijn geen hiaten, geen gapingen en geen tekorten. Maar er is wel een voortdurende werking.

Wanneer we de geest, de kwaliteit van de kosmos te pakken kunnen krijgen dan worden we gekonfronteerd met deze evenwichtigheid. Een harmonie die ons ertoe brengt onszelf voortdurend aan te passen aan alle verschuivingen en veranderingen die plaatsvinden. Dat is dan een - ik zou haast zeggen - bijna automatisch proces geworden omdat de invloed die wij ondergaan ons stuurt in de richting waarin we het juiste evenwicht handhaven en ons besef van juistheid zorgt weer dat we innerlijk evenwichtig zijn.

Maar nu bestaat er in de kosmos een groot gedeelte dat door de mens - en wat dat betreft ook door vele geesten - niet of onvoldoende wordt beseft. Hierdoor wordt niet het geheel, maar slechts een deel overzien en in dat deel kunnen onevenwichtigheden voorkomen. De disharmonie is in feite een deel van de harmonie en wel op het ogenblik, dat we een deel van de harmonie afzonderlijk bezien.

Nu is het duidelijk dat er heel wat wegen en mogelijkheden bestaan om dat harmoniemodel van de kosmos te benaderen. Er is de ont-hechting. Er is de liefde voor de naaste. Er zijn bepaalde magische procedures. Er zijn de inwijdingen voor vele wegen en in al die ge-

vallen gaat het er eigenlijk om je eigen besef zodanig te veranderen dat je niet meer alleen door een deel van de kosmos wordt beïnvloed, maar dat je op welke wijze dan ook het geheel van de kosmos ervaart en daardoor voortdurend een soort kompas hebt, dat het je mogelijk maakt op de juiste manier te reageren.

Ik heb gezegd: er zijn vele wegen. Onze gast zal dat ongetwijfeld met mij eens zijn al is de opmerking van mijzelf en niet van hem. Maar elke weg heeft ook weer zijn voor- en zijn nadelen.

Onthechting is erg mooi, maar ze voert heel snel tot een vorm van egotisme waarbij het ik eigenlijk het enige belangrijke is dat overblijft in de kosmos.

Naastenliefde kan heel erg goed zijn, maar ze voert op een gegeven ogenblik tot een onderschatting van je eigen betekenis. Op het ogenblik dat dat gebeurt ben je niet meer in staat te overzien wat je werkelijk doet en kunnen er disharmonieën optreden.

Wanneer je leeft volgens de wet is dat allemaal best, maar dan kan die wet op een gegeven ogenblik de plaats in gaan nemen van je eigen besef. Op dat ogenblik reageer je niet juist meer en zo kan ik doorgaan. De moeilijkheid ligt dacht ik voornamelijk in het vinden van de weg die bij jezelf past.

In de inwijdingen heeft men dat al heel vroeg begrepen. Inwijdingen zijn er globaal genomen vanaf ongeveer een 120.000 jaar geleden geweest. Dat is dus lang voor volgens de bijbel de mens ontstond. Deze inwijdingen op aarde gingen uit van harmonieën tussen geesten, eventueel levend in de stof, via een bepaald skala van mogelijkheden met steeds hogere geesten. Het was een soort russisch poppen-principe als u het kent. De Japanners hebben ook zo'n poppetje, waarin een poppetje, waarin een poppetje, enz.

Op diezelfde manier kun je zeggen: ik zit nu wel in een beperkte wereld, maar rond mij is een invloed die weer een grotere wereld kent en die weer op zijn beurt geleid wordt door een invloed die weer groter is, enz. enz. Dit is het oudste systeem, voor zover ik weet en hierbij was de inwijding eigenlijk alleen maar gericht op het doorbreken van die verschillende lagen, zodat je niet alleen besepte wat je eigen wereld was maar ook die grotere wereld waarin je je bevond enz.

Later zijn er inwijdingen gekomen, die in de eerste plaats gericht waren op een soort emotionele of mystieke aanvaarding. Die zijn wat jonger; ik dacht dat de oudste ongeveer 50.000 jaar geleden is ontstaan. Dat was voor de werkelijke val van Atlantis, en vandaar uit krijgen we een inwijdingssysteem waarbij een samenvoeging van kennis en begrip op je eigen wereld je gelijktijdig bewust maakt van de werking in een hogere wereld.

Nadat langzaam maar zeker de mens weer verder veranderd was en zijn eigen wereld en eigen mogelijkheden anders ging bekijken kregen we de inwijdingssystemen waar u waarschijnlijk van hebt gehoord, t.w. de Egyptische Isis- en Osiris-inwijding. De inwijdingssystemen die o.m. op Cyprus plaatsvonden, later overgenomen en aangevuld door de Grieken. Zelfs de Romeinen hebben bepaalde inwijdingssleringen rondgebracht, die o.a. vermomd waren in de mitras-cultus.

Alle inwijdingen zijn gebaseerd op een éénwording met of een overwinning van bepaalde elementen, zoals men het noemde. Maar het element is niet alleen maar vuur, water, aarde of de lucht. Het element is een toestand in jezelf. Er is dus een zelferkenning en een zelfoverwinning. Daarbij gaat de weg - en dat is eigenlijk kenmerkend voor die laatste fase van inwijdingen - naar binnen toe.

In mijzelf, zou je kunnen zeggen, word ik mij bewust van dat,

wat ik ben en daardoor van de antwoorden die ik aan de kosmos en aan mijn wereld moet geven. Er is een waarheids- en een besefrelatie tussen het innerlijk ik en de wereld daar buiten tot stand gekomen.

Wanneer je nadenkt over die harmonie en die disharmonie dan is het heel erg duidelijk dat, wanneer je diep naar binnen komt verdeeldheid in dat ik niet aanvaardbaar is. Dus de eerste regel die je krijgt is: leer jezelf kennen en aanvaarden, want op het ogenblik dat je zegt: dit deel van mij is goed en dat deel van mij is slecht - zoals sommige mensen nogal eens doen - zit je eigenlijk al in de verwarring. In de vernieling. In de disharmonie.

Die disharmonie, als ze al bestaat, kan misschien gebruikt worden om datgene wat slecht is en wat goed is samen te smelten tot één functie. Wanneer de uiting één geheel is zal het begrip van de innerlijke tegenstelling als vanzelf teloor gaan. En dat heeft natuurlijk weer zijn voordelen.

De situatie van de mensen van vandaag b.v. is heel erg moeilijk. Ik heb geprobeerd uw wereld te bekijken en heb gekonstateerd dat er zeer grote spanningen op aarde zijn, die door in verhouding zeer kleine groepen worden veroorzaakt. De meerderheid van de mensen kan niet kiezen. Men kan geen oordeel vellen. Men weet niet hoe men reageren moet. Het resultaat is een toenemend gevaar voor absolute disharmonie op aarde. Nu moet u niet alleen aan oorlog denken. U moet denken aan een ontmenselijking van de mens.

Daarnaast heb ik gekonstateerd dat er enorm veel mensen zijn, die zoeken naar een emotioneel rustpunt. Je kunt hen terug vinden in vele groepen, zelfs in de Orde. Je kunt ze daarnaast vinden in elke kerk. Daarbuiten in actiegroepen. Mensen die gewoon zoeken naar een rustpunt, waarin ze eindelijk vrede kunnen hebben met zichzelf, maar dat is emotie. Het is niet redelijk. Het is geen inzicht. Het is geen innerlijke verlichting. Het is alleen een gevoelskwestie. Maar door die gevoelskwestie word je wel gekonfronteerd met een andere wereld dan tot nu toe.

Er is iemand geweest die zei: "Ik heb mij bekeerd tot Jezus." Dat kan niemand hem kwalijk nemen, dat hadden ze hem zo geleerd. Maar die bekering, zei hij, heeft zijn leven veranderd. Was dat nu werkelijk een konfrontatie met de Christus? Hij dacht dat, maar of dat zo is daar kunnen we over praten. Hij zag echter zichzelf en de wereld op een andere manier en dat betekende, dat hij niet meer tevreden kon zijn met het leven zoals hij dat tot op dat ogenblik gevoerd had.

Dit is iets wat op het ogenblik op de wereld erg veel voorkomt. Het kan tot dingen voeren die we erg slecht vinden. Ik vind tenminste mensen die moord, doodslag, brandstichting e.d. gebruiken om daardoor hun eigen ikje tevreden te stellen, niet direkt goede mensen. Ik zie ze als wezens, die erg veel gevaar lopen om in een absolute disharmonie terecht te komen. Ik kan me vergissen, maar ik zie dat zo.

Aan de andere kant zien we heel veel mensen die juist proberen om hun eigen relatie met de wereld nieuw te beleven, anders te beseffen. Daarbij wijken ze natuurlijk af van de bestaande gedragsnormen en hun gedachten zijn vanuit het standpunt van de gewone maatschappij waarschijnlijk krankzinnig. Maar ze zoeken in ieder geval naar iets, waardoor hun gevoelswereld weer het bestaan volledig kan aanvaarden en ze gaan nog een stap verder. Want degenen die er eenmaal mee bezig zijn laten ook steeds meer dingen achter zich.

Er kan een ogenblik komen, ook voor u, dat u zegt: "De Orde heeft mij niets meer te vertellen. De Orde is wel goed; ik heb er

geen bezwaar tegen, maar voor mij is ze eigenlijk maar een klein deel geworden van een groter geheel." U moet niet denken dat wij daar rouwig om zijn, want dan bent u een stap verder gekomen.

Op deze manier maakt men zich vrij van allerlei denkbeelden, van ideeën en gaat men de wereld steeds bewuster beleven en zien. Men gaat zijn eigen taak in de wereld ook veel juister opzetten. En ik dacht dat dit hoopgevend is.

We hebben in uw wereld op het ogenblik een zeer grote, meestal emotioneel veroorzaakte disharmonie met allerhand gevaren. Maar we hebben ook het groeien van een voortdurend groter emotioneel gebaseerd inzicht, dat in zich t.a.v. die wereld harmonisch is en daarvoor - denkt u aan dat poppenfiguurtje waar ik het over had - misschien een doordringen naar een volgende golf van het bestaan in zich kan houden.

Het is moeilijk om precies te zeggen hoe het zal verlopen. Ik weet het niet. Maar het is wel zeker dat deze wereld van mensen althans, deze menselijke wereld, niet meer kan blijven bestaan zonder grote veranderingen. En het is wel bijna zeker, dat die veranderingen hoofdzakelijk door de emoties zullen worden bepaald in de komende jaren. Niet door de rede. Niet door nieuwe erkenningen maar door emoties. Ik geloof dan ook, dat we dat inwijdingsprincipe in deze dagen moeten zien als een poging om de innerlijke harmonie te bereiken.

Wanneer je een kompas hebt weet je niet precies waar je bent, maar je weet in ieder geval in welke richting je je beweegt. Op diezelfde manier zal die innerlijke harmonie, wanneer ze bij een mens ontstaat, hem de juiste richting geven. Hij weet wel niet precies waar hij terecht komt en hij weet niet precies waar hij zich bevindt, maar hij gaat vooruit. Nu dacht ik dat dat emotionele kompas wijst in de richting van harmonie om de doodeenvoudige reden, dat de emotionele harmonie alleen bevestigd kan worden wanneer die emotie een voldoende uiting vindt.

Als je dit nog verder ontwikkelt krijg je allerlei ideeën, waarover je dan eens gaat praten.

Wanneer een mens eenmaal de harmonie in zichzelf aanvaardt zal hij daardoor alle rechten t.a.v. anderen opgeven. Hij zal zijn verplichtingen t.a.v. anderen alleen nog zien in relatie tot de harmonie, niet meer in relatie tot vaste regels. Die mens zal verder de neiging hebben om in zich krachten op te nemen. En nu is het wonderlijke - u kent de term openstellen - dat die mens gemakkelijker energie opneemt.

Daar, waar een harmonie bestaat, zullen alle krachten die passen in het harmonisch concept gemakkelijker door het ik kunnen worden opgenomen. Dit omvat mede - onthoudt dat goed - de bewuste krachten die aanwezig zijn. Het is niet alleen maar: nou kun je beter hardlopen, genezen, goochelen of wat anders toveren. Neen, er komt ook besef bij. De ommekeer vindt plaats in het besef. Waar de harmonie overheerst zal uit het geheel van de kosmos een toenemende reeks van begrippen worden toegevoerd aan het harmonisch punt tot ook in het bewustzijn een voldoende evenwicht bereikt is t.a.v. de kosmos zelf; althans van het harmonisch model.

Wanneer ik harmonisch ben kan ik mijzelf niet ontkennen. Maar wanneer ik harmonisch ben kan ik ook mijn deelgenootschap in de harmonie niet ontkennen. Het ik zal - voortdurend bewust van zichzelf, zijn mogelijkheden en zijn krachten - proberen om rond zich zoveel mogelijk van die krachten in de kosmos kenbaar te maken.

Dat betekent niet dat je te maken hebt met de kosmische harmonie als zodanig, want die kosmische harmonie omvat veel te veel. Maar je

krijgt te maken met de eenzijdigheden van dat stukje van de kosmos dat je op dit ogenblik met anderen tezamen beleeft.

In die beleving zit, dat heb ik zoëven al gezegd, eigenlijk de disharmonie, de eenzijdigheid. De doodlopende wegen vanuit het standpunt van iemand, die uitgaat van zijn eigen wereld zoals hij die kent en beleeft. Het leuke daarbij is dat zo'n doodlopende weg niet werkelijke dood loopt, alleen er is een nevel. Je kunt niet zien wat er achter die weg ligt.

Punt 1: Wanneer je harmonie kent dan ga je proberen anderen duidelijk te maken, dat de grenzen die zij zien niet reëel bestaan.

Punt 2: Je gaat beseffen, dat het veel belangrijker is om in dit disharmonische kleine deel zoveel mogelijk van de werkelijke harmonie tot uiting te brengen dan om iedereen de harmonie te verkondigen zonder er ooit zelve iets aan te doen.

Punt 3: Op het ogenblik dat ik mijzelf herken als deel van een kosmische harmonie zal ik proberen om deze harmonie aan anderen over te dragen.

Dit betekent dat ik eventueel schijnbaar disharmonische aspecten overdraag om daardoor tot belevingen te komen die binnen het kader van een totale evenwichtigheid noodzakelijk zijn en die gelijktijdig, in mijn gekend deel van de kosmos, die evenwichtigheid bevordert.

Wanneer ik met een gast zoals die we vandaag krijgen contact opneem, is mijn eerste vraag: Wat heeft hij mij te vertellen? En dan blijkt mij dat ik een aanvulling ervaar van bepaalde zaken in mijzelf die een beetje overhoop liggen. Het wil niet zeggen, dat hij mij dat evenwicht geeft; maar hij laat mij zien waar de onevenwichtigheden liggen. Daardoor kan ik voor mijzelf proberen om daar wat aan te doen.

Nu stel je onwillekeurig de vraag: waarom moet dat dan? Waarom kunnen ze niet meteen even de zaak in orde maken? Ze zeggen: "Je hebt licht nodig." Daar is het knopje van het licht, maar ze draaien het niet voor je om. Het blijkt dat een harmonie alleen voor het ik kan bestaan, wanneer het ik zelve bij het ontstaan van die harmonie volledig betrokken is. Je kunt dus geen harmonie krijgen wanneer je zegt: laat ik het voor een groot gedeelte delegeren. Dat gaat niet. Zo kom je tot een zelfstandig werken op grond van aanwijzingen die je wel uit die grote harmonie krijgt en die je in contact met de ander kunt aanvoelen.

Ik heb gezocht naar een voorbeeld en ik ben terecht gekomen in de buurt van Darjeeling. Daar is een heilige man die mediteert en zijn leerlingen mogen er dan omheen zitten. Het vreemde is dat zelfs mensen, die normaal niet goed kunnen mediteren, ineens perfect harmonisch mediteren zodra ze bij die man in de ashram zitten en met hem mee mogen gaan. Wat blijkt? Deze man heeft een eigen uitstraling. Doordat men zich richt op die uitstraling komt men tot die prestatie. Men is dan ineens evenwichtig genoeg om in een grotere harmonie iets te bereiken.

Maar zodra de wijze verdwijnt zitten de leerlingen onder elkaar weer te kiften, zo disharmonisch als het maar mogelijk is. Ze hebben het er zelfs over, dat de één veel te dicht bij de meester heeft gezeten en dat is niet eerlijk. U neemt mij niet kwalijk, het viel mij erg op, vandaar dat ik het uit.

Het typerende is hier dat je niet zelf verandert. Je voelt de mogelijkheid aan, maar wanneer je eenmaal een paar keer mee gemediteerd hebt weet je wat voor een instelling nodig is voor die meditatie en

dan kun je het zelf.

Het is misschien een oude leerstelling die ze daar hebben. Men gaat er van uit dat je kunt leren opstijgen tot de hogere werelden, maar dat je altijd moet beginnen met het opstijgen in begeleiding. Je hebt een gids nodig, een mentor. En wanneer je ver genoeg bent gekomen begint de volgende trap van de stage. Daar ga je zelfstandig naartoe, zonder geleide. Heb je dat eenmaal helemaal geleerd dan heb je weer een gids nodig om naar de volgende bewustzijnstoestand te komen.

Het is heel eigenaardig dat mensen dat op aarde zo, en volgens mij, treffend zeggen. Dat komt omdat we onze eigen toestand meestal verkeerdelijk aanzien voor harmonie en dat is ze zeker niet. We denken ook dat onze eigen visie op anderen en op al wat erbij komt de enige juiste is. Dat is meestal ook een heel grote vergissing. Vandaar waarschijnlijk ook dat, wanneer je met oplichters te maken hebt, dit de meest prettige mensen zijn die je ooit ontmoet hebt. U moet maar eens opletten. Je ontmoet soms beulen die veel beter zijn dan alle edele figuren.

Mijn visie is deze: wanneer we met zo'n gastspreker te maken krijgen en hij gaat misschien iets zeggen over harmonie en disharmonie - op zijn manier en veel beter dan ik het misschien ooit kan doen, maar met een andere nadruk, daar ben ik zeker van - dan gaat het er eigenlijk helemaal niet om of je als mens precies allemaal begrijpt wat hij bedoelt. Het belangrijke is juist dat je de sfeer aanvoelt. Dat je de persoonlijkheid aanvoelt. Dat je iets van die uitstraling, van die harmonie, van die mogelijkheid als het ware absorbeert. Wanneer je nu alleen maar het beeld van die stemming kunt vasthouden, de stemming die je dan hebt, dan kun je op grond daarvan die stemming proberen te benaderen vanuit jezelf en op je eigen houtje. Je kunt door een harmonie van een ander mee te beleven juist begrijpen op welke wijze en hoe voor jou een grotere harmonie bereikbaar is.

Nu kan ik u één ding garanderen. Wanneer er iemand is, die weet wat harmonie betekent, dan is het onze gast van vanavond. Wanneer er iemand is, die heeft geleerd de disharmonie a.h.w. op te heffen, dan is het eveneens deze zelfde gastspreker. We hebben te maken met iemand, die weet waar hij over praat en dat niet alleen. De harmonie waarover hij spreekt is hij grotendeels ook zelf.

Dat houdt dacht ik voor u in, dat u gekonfronteerd zult worden met gevoelens. Kun je ze niet meemaken, niet erg. Op het ogenblik dat je daar niet vatbaar voor bent moet je dat gewoon aksepteren. Ben je er wel vatbaar voor dan krijg je in ieder geval een aanwijzing voor de wijze waarop je zelf harmonisch kunt zijn. Ik dacht dat dat veel belangrijker was dan een heel verhaal over wat de gastspreker heeft gezegd, waarna ik wat heb gezegd, heb gevraagd en hij geantwoord. Zo kun je jaren doorgaan en wordt er meestal niet wijzer van.

Het principe van werken - daar zou ik het ook nog even over willen hebben - is in feite de gekruiste driehoek; u zegt waarschijnlijk: de zespuntige ster. Dat heeft niets te maken met het Jodendom en heel weinig met magie.

Wanneer de harmonie en de disharmonie elkaar ontmoeten dan kan dat alleen op een bepaald punt zijn. Ik zou het in andere termen kunnen zeggen, halverwege tussen Kether en chaos (Malkuth) zijn beide principen kenbaar en is een gerichtheid of keuze t.a.v. hun werking en mogelijkheden eindelijk haalbaar geworden. De werking, dus mijn woorden, mijn inzichten, zal ongeveer als volgt zijn:

Er is een hoogste harmonie die alleen tot uiting kan komen wanneer ze in tegenstellingen geuit wordt. Daardoor krijg je eigenlijk de essentie, het beleven en daarnaast het omschrijven. Dat zijn de twee tegenstellingen in dit geval. De omschrijving krijgt u maar de essentie wordt uitgestraald. Op deze manier wordt de hoogste kracht gemanifesteerd op een kenbaar vlak, namelijk op dat van de mensen.

Uzelve hebt uw rede, d.w.z. uw verstandelijk opnamevermogen. Zeg dat dit de basis is van de omgekeerde driehoek die aanwezig is dan zult u ontdekken, dat de chaos u verbindt met emoties en daarnaast weer met omschrijvingen, dus beelden en dergelijken.

Wanneer we nu in staat zijn om de uiting, dus essentie plus omschrijving te aanvaarden, dan kunnen we onze eigen driehoek tijdelijk omdraaien. Wat chaos is wordt harmonie, wordt absolute vorming, absolute werkelijkheid. Later zal dat wel weer teruggaan maar we weten hoe we het moeten doen. Het omkeren van de waarden van ons eigen leven om zo te komen tot een erkenning van de harmonische waarden van het kosmisch zijn.

De uitwerking van krachten die ik verwacht zal redelijk groot zijn. De mogelijkheid voor een resultaat of een deelervaring acht ik voor de meesten van u ongeveer 6 op 10. De mogelijkheid dat we andere nevenverschijnselen kunnen veroorzaken, waar een hoger bewustzijn wel degelijk een rol bij kan spelen, acht ik in dit geval iets groter, namelijk 7 op 10. Dat wil zeggen dat we een grote kans hebben om inderdaad enige resultaten te bereiken.

Die resultaten op zichzelf zijn niet zo belangrijk. Het belangrijkste is dat u in uzelf de juiste weg, de juiste procedure opneemt. Op het ogenblik dat u daarin slaagt zult u een groot gedeelte van hetgeen vanavond wordt gebracht zelf a.h.w. weer tot stand kunnen brengen of kunnen benaderen. Dat is het belangrijke.

Ik geloof dat geen enkele gastspreker betekenis heeft, tenzij het u helpt uw eigen mogelijkheden beter te ontwikkelen, hoe mooi en hoe goed ook alles is wat hij zegt. Ik ben ervan overtuigd dat een mens die zich werkelijk probeert open te stellen daardoor in staat wordt gesteld verder te bereiken. Misschien niet zoals hij of zij zichzelf dit precies had voorgesteld, maar toch op een wijze waardoor een innerlijk grotere harmonie en daarmee een grotere bereiking haalbaar wordt.

Dat is eigenlijk alles wat ik te zeggen heb. U kunt gaan pauzeren en dan na ongeveer twintig minuten weer bijeen zijn. Daarna zult u met onze gastspreker in contact komen, die overigens met een dubbel systeem werkt, nl: direkte beïnvloeding plus indirecte beïnvloeding via twee andere entiteiten die weer met anderen in verbinding staan. Door dit systeem krijgt u een praktisch persoonlijke uiting, terwijl gelijktijdig de te grote spanningen of schade, die anders zouden kunnen ontstaan worden voorkomen.

x Vraag uit de zaal: Als je dus in disharmonie bent kun je dan op jezelf en vanuit je zonnevlecht die twee driehoeken plaatsen en dan die harmonie bereiken om uit je disharmonie te komen?

- Antwoord: Wanneer u weet wat de inhoud is van de bovenste driehoek, ja. Dat is dus een kwestie van gevoel, een innerlijk gevoel en een omschrijving, dus een soort formule. Die beiden heb je nodig plus het besef van je eigen disharmonie om de zaak om te turnen. Dat gaat wel.

Goed vrienden, waarom zullen we door blijven praten. Op aarde wordt zo ontzettend veel gepraat over zaken die in feite zinloos zijn, dat ik dacht dat ik het uiterste al bereikt had met mijn poging

om zinvol te zijn. Eén ding wil ik nog herhalen op gevaar af dat u het ziet als gebazel. Houdt u er rekening mee dat u moet proberen, of het lukt of niet, om de uitstraling aan te voelen. Dat harmonisch effect dat wordt uitgestraald door de gastspreker en dat u daarbij moet proberen om te luisteren. Een begrip te krijgen dat u bij dit gevoel van harmonie kunt voegen. Dat zijn voor u belangrijke factoren wanneer u verder wilt bereiken.

Dank voor waandacht. Ik kom dadelijk ook kijken, want het is een aardige manifestatie. Een dubbel kontakt heb je niet zo vaak op deze manier en bovendien: ik kan ook wel een tikje harmonie meer gebruiken.

- : -

De Gastspreker

De wereld is vol van verdeeldheid. Mensen zijn tegen zichzelf verdeeld. Families zijn tegen zichzelf verdeeld. De wereld zelf schijnt alleen te kunnen leven in toenemende geschillen. Toch is er een tijd geweest dat de mens gelukkig was, omdat de mens zich één gevoelde met al wat leefde. Die vorm van eenheid zal de mens niet meer bereiken, vrees ik. En toch zijn er mogelijkheden om je medemensen beter te begrijpen en vooral te begrijpen waar je zelf, diep in jezelf, naartoe wilt.

Al wat je naar buiten toe bent en doet is meestal strijdig met elkaar. Mensen zoeken het hoogste en soms verraden ze het. Mensen beleven de werkelijkheid en wanneer die haar konsekwenties toont vluchten ze weg. Dat is begrijpelijk, want een mens leeft nu eenmaal in een wereld waarin de tegenstellingen onontkoombaar zijn. Maar diep in de mens zit de eenheid zoals de eerste mens die bezeten heeft. Diep in de mens ligt de sleutel van de Goddelijke wereld, van de Eenheid. Wanneer hij die wereld weet te vinden, diep in zich, zal hij misschien kunnen begrijpen hoezeer eigenlijk alles rond hem onbelangrijk is.

Sterven is niet belangrijk wanneer je leeft na de dood, nietwaar? Want het "zijn" is het belangrijke, niet de vorm waarin je bent.

Leven in beperking is niet zo erg wanneer je weet, dat de mogelijkheid die in je schuilt alles omvat, dus onbeperkt is.

Diep in je zelf heb je de werkelijkheid waarbij geen enkele uitvlucht meer mogelijk of noodzakelijk is.

Diep in jezelf heb je een licht waardoor alles helder, klaar en duidelijk wordt. En dit licht kun je dan misschien eenheid of harmonie noemen.

Maar waarom streeft een mens dan zozeer? Wat wil je eigenlijk wanneer je op aarde leeft? Je droomt van erkenning, maar als je erkend wordt door het geheel, wat komen de kleine dingen er dan op aan?

Je streeft naar bereiking, maar als je waar maakt wat er in je leeft, wat komt het er dan op aan of anderen zeggen dat je het goed doet of verkeerd doet?

Een ieder is zichzelf en wie waarlijk zichzelf is vindt de har-

monie met de hele kosmos waar hij mee verbonden is. Hij vindt de liefde die alles tezamen voegt tot één geheel. Niet op één specifieke wijze, maar in een volledige erkenning en aanvaarding en ver-smelting.

Zeg niet: "Ik wil zijn zoals een ander." Wees uzelf. Want dat is de weg naar die werkelijke vreugde, dat werkelijke licht.

Er is strijd in de wereld. Soms grijpen de krachten van de geest in. Soms strijden de mensen zinloos terwijl de kosmos toekijkt en zich afvraagt wanneer de mens uit zijn boze droom zal ontwaken. De werkelijkheid is dat de strijd overbodig is die voortkomt uit jezelf en uit je angst en uit je gedrevenheid. Maar de werkelijkheid is ook dat je niet waarlijk in jezelf jezelf kunt zijn, wanneer je niet voortdurend ook de strijd kent om jezelf te zijn.

Niets is moeilijker dan jezelf zijn. Niets is moeilijker dan alle dromen omtrent jezelf en voor jezelf opzij te zetten, dat weet ik. Maar het antwoord op dit streven is licht.

Is uw wereld klein? Gaan de jaren te snel voorbij? Kijk door de tijd. Schouw door de beperking heen. Wanneer je diep in jezelf zoekt naar de kracht waaruit we zijn voortgekomen en wanneer je - je éénvoelend met die kracht - kijkt, niet slechts naar je wereld maar naar alles wat rond die wereld kenbaar is, dan zie je opeens dat er een eenheid bestaat. Dat er een ware harmonie leeft. Dat alle disharmonie, alle strijd, alle illusie een spel is. Een rookwolk die verdwijnt, verjaagd door de winden van de tijd, terwijl je als een vogel op de wind verder gedreven wordt naar de lichtende werkelijkheid.

Een mens denkt soms dat hij alleen staat. Als je naar de buitenkant kijkt lijkt dat soms waar. Maar als je in jezelf kijkt dan zie je hoe je door vele levens heen, door vele lichtende en misschien duistere werelden heen, verbonden bent. Je kunt niet alleen zijn.

Harmonie is de aanvaarding van de banden die bestaan voor jou, met jou en rond jou. Harmonie is het niet ontkennen van het vervlochten zijn met een leven dat groter is dan het menselijke of dan van een kleine geest.

Je bent mens en anderen zullen je verwerpen en vervloeken; of anderen zullen je vereren. Maar de enige werkelijkheid die telt is wat je zelf bent, verbonden met die kosmos, met die Godheid, die Vader.

Je wordt gedreven door de wereld en door de mensen. Onontkoombaar lijkt je gebonden te zijn aan een gebeuren dat je zelf niet wenst, geketend in omstandigheden die je zoudt willen verwerpen. Kijk diep in jezelf. Die banden zijn schijn. De omstandigheden zijn één ogenblik van aarzeling, een wiekende vlucht naar het licht.

Misschien denkt u zondig te zijn, want dat is een woord dat mensen graag gebruiken. Hoe kun je zondigen wanneer je niet ingaat tegen de diepe werkelijkheid die in je bestaat? Hoe kun je een fout maken tegenover God wanneer je de God erkent die in je leeft? Hoe kan die strijd, die verdeeldheid die je schijnt te omvatten, waar je voortdurend mee bezig bent, je beheersen wanneer in je de eenheid schuilt?

Het uiterlijke is verdeeld en strijdig, maar het innerlijk is één. Is verbonden met alle werkelijkheid.

Een mens sprak eens tot God: "Heer, waaraan heb ik mijn lot verdiend?" En de Heer in zijn goedheid liet hem zien wat zijn lot was, wat duister, wat licht en een gouden gloed die ver voorbij de einder-ging die die mens kon zien. Hij zei tegen hem: "Je kunt kiezen, nu en hier. Wil je nu alle vreugde waarvan je droomt? Ik ben bereid het

duister te wissen. Maar het duister dat ik nu wis zal het licht wiss-
sen, dat op je wacht." Toen zei die mens: "Heer, ik ben een dwaas.
Laat het zo het is. Want zelfs wanneer het alleen een droom is zal
ik gelukkig zijn. Maar indien ge me nu alle dingen geeft en ik kan
deze droom niet vergeten dan zal ik ongelukkig zijn om wat ik vrees
te missen."

Dat is uw leven. Vele dingen zou je anders willen hebben. Je
zoudt de wereld willen maken tot één paradijs, waarin mensen elkander
liefhebben zonder grenzen. Je zoudt de kosmos willen maken tot één
eenheid, die een loflied zingt voor de vreugde van het bestaan. En
het zou waar kunnen zijn in de tijd, maar de brug naar de eeuwig-
heid zou vervagen.

Indien ik zeg dat ik uw wereld liefheb, dat ik alle mensen en
alle geesten, alle zielen liefheb zo betekent dit niet dat ik hen
hun eigen weg kan ontnemen. Indien ik een weg ben en ga, zo kan ik
u niet zeggen, dat ge uw eigen wegen moet vergeten. Want het wezen
van de harmonie is dat al - zichzelf zijnde - samenvloeit in één
licht, in één volledigheid, in één herkennen.

Je kunt kiezen. Nu anders of nu en altijd meer jezelf zijn, meer
bewust worden van het licht waarin je leeft. Steeds meer de werelden
rond je doorzichtig zien worden tot je eindelijk de kosmos omspannen
kunt in één blik en de naam van het leven kunt uitspreken in één
jubelkreet.

Wat wil je mens? Droom je dromen. Jubel om een vorst die nooit
kan zijn wat jij zoudt wensen en sla hem aan het kruis. Want dat is
deel van de werkelijkheid.

Leef en sterf, want dat is mensen eigen, maar proef diep in je-
zelf die ene kracht die niet vergaat. Die ene stilte die al absor-
beert wat duister lijkt. Tast diep in jezelf naar de verbondenheid
met de Vader en alle licht, waardoor je waarlijk een kind Gods bent.

Ga je weg door de werelden en de sferen zoals je kunt, maar
vergeet nimmer het licht in je. Ga langs de wegen die verborgen
schijnen en de waarheid kenbaar maken, maar vergeet niet het licht
in je. Want voorwaar, wie in zich herkent en beseft, aanvaardt de
kracht die de Vader hem gegeven heeft.

Wie het licht en de kracht en het licht van de Vader deelt met
een ieder die het aanvaarden kan; een mens die uit dit licht, dit
besef en deze kracht spreekt tot de wolken en tot de bloemen, spreekt
met de dieren en lacht met de engelen, is eerst waarlijk mens. Een
waarlijk deel van de eeuwigheid. De keuze is aan u, ook wanneer eens
al terug zal keren tot die wereld van licht en vreugde die nu in u
schuilt.

Zo zijt ge vrij om te gaan langs vele en lange wegen óf te be-
leven en waar te maken langs een korte weg. Wat ge ook doet: het
licht is met u.

Maar indien ge het licht begeert, zoek het nergens anders dan
in uzelf, want dit zeg ik u: deel van de mensheid zijt gij. Deel
van de Schepper zijt gij. Deel van het licht zijt gij.

Dit is de sleutel tot de werkelijkheid. Al het andere is on-
belangrijk. Heb uw God lief die in u leeft. Heb de schepping lief
waarin Hij eveneens leeft.

Baad u in het licht, dat in u straalt opdat het licht de er-
kenning brenge van de eenheid, de harmonie, de al overstelpende
liefde die ligt om het geheel van al het gebeuren, alle zijn en
alle werelden.